

JUSTITISMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Dato: 25. februar 2014
Dok.: 1029522

UDKAST TIL TALE

til brug for besvarelsen af samrådsspørgsmål T fra Folketingets
Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik den 27. februar
2014

Samrådsspørgsmål T:

”På baggrund af artiklen i Den Korte Avis den 7. januar 2014 ”Nye choktal: Antallet af asylansøgere og familiesammenføringer eksploderer” bedes ministeren redegøre for regeringens nuværende indsats for at begrænse antallet af asylansøgere og familiesammenførte, der kommer til Danmark, og hvad regeringen fremadrettet vil gøre for at begrænse tilstrømningen.”

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

1. Selv om jeg har været justitsminister i relativt kort tid, føler jeg allerede, at jeg på nogle områder bliver ved med at gentage mig selv. For det er kun en uge siden, at jeg i Folketingssalen mundtligt besvarede to S-spørgsmål om stort set samme emne fra samme spørger. Men jeg gør det naturligvis gerne igen.

Lad mig starte med at slå fast, at det billede – som nogle forsøger at tegne – om at antallet af asylansøgere og familiesammenførte er eksploderet, og at det skyldes regeringens politik, simpelthen ikke er rigtigt.

2. Lad mig begynde med asylansøgerne.

Asylreglerne i Danmark står fast. Når det gælder de betingelser, der skal opfyldes for at få asyl i Danmark, har regeringen ikke flyttet et komma – og det kommer vi heller ikke til at gøre. Har man et beskyttelsesbehov, kan man få asyl i Danmark – har man det ikke, skal man rejse hjem igen.

Så er det rigtigt, at vi sidste år modtog flere asylansøgere end året før. Men det er der – desværre – ikke noget nyt i. Antallet af asylansøgere, som kommer til Danmark, har over længere tid været stigende. Det var en udvikling, der startede allerede, mens Venstre og Konservative sad ved magten.

Det skyldes krig og ufred ude i verden. Millionvis af mennesker er i øjeblikket på flugt fra et borgerkrigshærgnet Syrien. Det er klart, at vi også kan mærke sådanne konflikter på flygtningetilstrømningen til Danmark.

Det øgede indrejsetal af asylansøgere er ikke en udfordring, Danmark står alene med. Vores nabolande oplever alle i øjeblikket tilsvarende – eller endda større – stigninger i antallet af asylansøgere som følge af bl.a. Syrien-konflikten og situation i bl.a. Somalia og Afghanistan.

3. Lad mig her benytte lejligheden til at gå lidt nærmere ind i tallene:

Danmark oplevede en stigning i antallet af asylansøgere fra 2012 til 2013 på 22 pct. Det er altså væsentligt mindre end nogle af de stignin-

ger, som vi oplevede fra 2008 til 2010 under den daværende VK-regering, hvor der skete mere end en fordobling i antallet af asylansøgninger.

Ser vi på situationen i vores nabolande, oplevede Holland sidste år en stigning på mere end 35 pct. og Norge en stigning på 22 pct. – altså det samme som i Danmark. Sverige oplevede en stigning på 24 pct. og Tyskland en stigning hele 70 pct. i forhold til året før.

Samlet set var stigningen for disse 5 lande på 41 pct. – altså væsentligt højere end Danmarks 22 pct. Så i den sammenhæng kan man faktisk sige, at Danmark – sammenlignet med vores nabolande – er blevet en mindre populær destination for asylansøgere.

Tallene understreger med al tydelighed, at der ikke er grundlag for at sammenkoble stigningen i antallet af asylansøgere med regeringens politik. Det er ikke en udvikling, som regeringen kan tage æren for – lige så lidt som spørgeren sikkert vil tage sin del af æren for, at der skete mere end en fordobling i asylansøgertallet fra 2008 til 2010, hvor VKO som bekendt havde ansvaret for asylpolitikken i Danmark.

[5. Kigger vi på antallet af opholdstilladelser, der gives til asylansøgere, er de også steget i 2013 i forhold til 2012. Men det siger jo næsten sig selv, at når der er flere ansøgere, er der også flere tilladelser. Denne sammenhæng mellem ansøgnings- og tilladelsestallene kunne også konstateres under den forrige regering.

Når man ser på de nationaliteter, der er repræsenteret i statistikken over opholdstilladelser til flygtninge, er det heller ikke overraskende verdens brændpunkter, der springer i øjnene. For det første er det naturligvis syriere og statsløse – som i vidt omfang også er fra Syrien. Herefter følger Iran, Afghanistan, Somalia og tjetjenere fra Rusland.

Hvis man følger en lille smule med i, hvad der foregår ude i den store verden, kan det næppe være den store overraskelse, at det netop er disse lande, der topper listen.]

6. Jeg vil nu vende mig mod udviklingen på familiesammenføringsområdet.

Regeringens udgangspunkt for udlændingepolitikken – herunder reglerne om ægtefællesammenføring – er som bekendt, at der skal være tale om et robust og retfærdigt regelsæt.

Udlændingepolitikken skal bygge på klare rettigheder og pligter for udlændinge, der ønsker at være en del af det danske samfund.

Udlændingepolitikken skal også fremme integrationen. Derfor skal udlændinge, der ønsker at være en del af det danske samfund, mødes med rimelige og gennemskuelige krav, som er retfærdige og ikke unødvendige og ekskluderende.

På familiesammenføringsområdet er det vigtigt for regeringen, at reglerne understøtter, at de udlændinge, der kommer her til landet som led i ægtefællesammenføring, bliver godt integreret, og at der stilles klare krav om en aktiv indsats for egen integration i det danske samfund.

7. Netop derfor blev det såkaldte pointsystem fjernet i 2012. Pointsystemet gik som bekendt ud på, at en udlænding, der ønskede at blive familiesammenført, skulle dokumentere erhvervs erfaring, uddannelse eller sprogkundskaber forud for en eventuel ægtefællesammenføring.

Pointsystemet skabte efter regeringens opfattelse en unødigt barriere for herboendes adgang til at få en udenlandsk ægtefælle til Danmark. Samtidig var der tale om en særdeles kompliceret regulering af adgangen til ægtefællesammenføring. Og endelig var pointsystemet efter regeringens

opfattelse udtryk for uddannelsessnobberi og en urimelig forskelsbehandling efter indkomst.

24 års-reglen blev derfor genindført, og tilknytningskravet blev tilbageført til den definition, der var gældende, før pointsystemet blev indført. Endvidere blev gebyrerne og indvandringsprøven afskaffet, og den økonomiske sikkerhed blev nedsat fra 100.000 kr. til 50.000 kr.

8. Med de nuværende regler for familiesammenføring har vi efter regeringens opfattelse fået et klart, gennemskueligt og retfærdigt regelsæt.

Jeg mener – modsat spørgeren – ikke, at det i sig selv er et problem, at der er mange mennesker, der gerne vil bo i Danmark med deres herboende ægtefælle. Det kan jeg sådan set godt forstå.

Og der findes jo ikke en kvote for antallet af familiesammenføringer. Det betyder, at tallene kommer til at variere fra år til år. Så når spørgsmålet går på, hvordan man kan begrænse tilstrømningen på baggrund af 2013-tallene, så anerkender jeg simpelthen ikke præmissen for spørgsmålet.

9. Og lad mig nu vende mig mod tallene:

Siden samrådsspørgsmålene blev stillet, er der kommet tal for hele 2013, så det er de tal, jeg vil bruge. For en ordens skyld skal jeg dog bemærke, at der stadig er tale om foreløbige tal.

Helt overordnet adskiller tallene for 2013 sig ikke markant fra tallene for 2010, som var det sidste hele år, før pointsystemet blev indført. Og lad mig nævne, at VKO på det tidspunkt havde været ved magten i mere end 8 år.

Ser vi på antallet af ansøgninger, er billedet følgende:

I 2010 blev der indgivet 6.730 ansøgninger om familiesammenføring, og i 2013 blev der indgivet 7.133 ansøgninger om familiesammenføring. Antallet af ansøgninger er altså i forhold til 2010 steget med ca. 400, hvilket svarer til en stigning på ca. 6 pct.

Den lille stigning, der er, kan forklares med stigningen i antallet af ansøgninger fra syriske statsborgere. I 2010 var der 137 ansøgninger fra syriske statsborgere, mens der i 2013 var 627. Det svarer til en stigning på 490 ansøgninger.

Ser man bort fra ansøgningerne fra syriske statsborgere, var der faktisk færre, der søgte om familiesammenføring i 2013 end i 2010.

Ser vi på antallet af tilladelser, er billedet i vidt omfang det samme:

I 2010 blev der givet 4.768 tilladelser til familiesammenføring, og i 2013 var det 5.105 tilladelser. Der blev således givet 337 flere tilladelser i 2013 sammenlignet med 2010. Det svarer til en stigning på ca. 7 pct.

Også den stigning kan forklares med, at der gives flere familiesammenføringstilladelser til flygtninge, bl.a. fra Syrien, Somalia og Afghanistan (altså de typiske asyllande).

[10. I den forbindelse er det værd at huske, at der for så vidt angår familiesammenføring, hvor den herboende udlænding er flygtning, gælder særlige regler. Hvis der eksempelvis er givet asyl til en syrisk statsborger, som er gift med en syrisk statsborger, vil parret ofte ikke have mulighed for at tage ophold i Syrien. Derfor vil Danmark være forpligtet til at meddele opholdstilladelse også til ægtefællen.

Så når der gives asyl, vil der altså efter omstændighederne skulle gives opholdstilladelse til flygtningens ægtefælle og børn, og det følger af Danmarks internationale forpligtelser. Sådan var det før pointsystemet blev indført, mens pointsystemet var gældende, og sådan er det i dag.

Jeg antager, at i hvert fald hovedparten af oppositionen – ligesom ved indførelsen af pointsystemet – er indstillet på at overholde Danmarks internationale forpligtelser i den henseende.]

11. Opsummerer vi tallene på familiesammenføringsområdet – både i forhold til ansøgertal og antal af tilladelser – er billedet altså klart:

Tallene svarer stort set til 2010-tallene og den begrænsede stigning i antal ansøgninger og tilladelser for 2013 i forhold til 2010 kan forklares af konflikten i Syrien og tilstandene i Somalia. Så når DF og andre råber ulven kommer i forhold til de her tal, så har jeg personlig svært ved at se belægget for det.

En anden ting er så, at antallet af ansøgninger og tilladelser faldt til et meget lavt niveau, efter pointsystemet blev indført i 2011. Så det er klart, at hvis man sammenligner 2013-tallene med 2011 og 2012 tallene, så er 2013-tallene høje.

12. Lad mig afslutningsvist pointere, at vi i regeringen naturligvis følger udviklingen på udlændingeområdet nøje. Men som jeg allerede har forklaret, at der ikke noget i tallene for 2013, som giver os anledning til at overveje ændringer i vores nuværende udlændingepolitik.

Det gælder på såvel asyl- som familiesammenføringsområdet.

Tak for ordet.